A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2013. január 15.*

„Közösségi védjegy — Az ecoDoor közösségi szóvédjegy bejelentése — Feltétlen kizáró ok — Leíró jelleg — A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja”

A T-625/11. sz. ügyben,

a **BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH** (székhelye: München [Németország], képviseli: S. Biagosch ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: D. Walicka, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

az OHIM első fellebbezési tanácsának az ecoDoor szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelemre vonatkozó, 2011. szeptember 22-i határozata (R 340/2011-1. sz. ügy) ellen benyújtott kereset tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök (előadó), K. Jürimäe és M. van der Woude bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2011. december 2-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2012. március 1-jén benyújtott válaszbeadványra,

a 2012. november 13-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2010. július 8-án a felperes, BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.) alapján közösségi védjegy-bejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az ecoDoor szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 7., 9. és 11. osztályba tartozó gépek és készülékek, valamint ezek alkatrészei vonatkozásában tették.

4 2010. december 22-i határozatával az elbíráló a következő áruk vonatkozásában elutasította a lajstromozás iránti kérelmet:

– 7. osztály: „Elektromos háztartási és konyhagépek és -készülékek (amelyek a 7. osztályba tartoznak), italok és/vagy ételek készítéséhez használt gépek és készülékek, szivattyúk hűtött italok kiadásához, italok hűtésére szolgáló készülékekkel történő használatra; mosogatógépek; textil- és ruházati termékek kezelésére szolgáló elektromos gépek és készülékek (amelyek a 7. osztályba tartoznak), ideértve a mosógépeket és a centrifugákat is”;

– 9. osztály: „Étel- és italautomaták, árusító automaták”;

– 11. osztály: „Fűtő-, gőzfejlesztő és főzőberendezések, különösen tűzhelyek, sütő-, grillező-, kenyérpirító, felolvasztó és melegen tartó berendezések, vízforralók, hűtőberendezések, különösen hűtőszekrények, fagyasztóládák, hűtőpultok, italhűtő berendezések, hűtő/fagyasztó szekrények, fagyasztókészülékek, szorbet- és fagylaltkészítő készülékek; szárítók, különösen ruhaszárító gépek.”

5 Az elbíráló szerint a bejelentett védjegy a fenti 4. pontban felsorolt áruk tekintetében a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében leíró jellegű, és az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem alkalmas a megkülönböztetésre.

6 A felperes a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz az elbíráló határozatával szemben.

7 2011. szeptember 22-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM első fellebbezési tanácsa elutasította a keresetet. Először is úgy ítélte meg, hogy az érintett vásárlóközönség angolul beszélő átlagfogyasztókból áll. Másodszor azt állapította meg, hogy az érintett vásárlóközönség a bejelentett védjegyen belül megkülönbözteti egymástól az „eco” elemet, amelyet „környezetbarátnak” ért, és a „door” elemet, amely „ajtót” jelent. A fellebbezési tanács szerint a bejelentett védjegyet a vásárlóközönség ebből következően „ökoajtónak” érti, illetve „olyan ajtónak, amelyet környezetbarát módon készítenek, és amely környezetbarát módon működik”. Harmadszor, mivel a fenti 4. pontban felsorolt áruk között vannak olyanok, amelyeknek ajtóval rendelkeznek és energiát fogyasztanak, a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a bejelentett védjegy ezen áruk energiahatékonyságára és környezetbarát jellegére vonatkozóan szolgáltat információkat, és ennélfogva az áru fajtáját, rendeltetését és jellegét illetően leíró jellegű a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében. Negyedszer, mivel az „ecodoor” kifejezés arra utal, hogy az érintett árukat környezetbarát ajtókkal látták el, a fellebbezési tanács szerint nem alkalmasak arra, hogy a felperes áruit más vállalkozások áruitól megkülönböztessék, és következésképpen a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem alkalmasak a megkülönböztetésre.

A felek kérelmei

8 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

9 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

10 A fellebbező két jogalapot hoz fel keresetének alátámasztására, az elsőt a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának, a másodikat pedig a rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapítja.

11 Az első jogalappal kapcsolatban a felperes előadja, hogy a fellebbezési tanács tévesen állapította meg azt, hogy a bejelentett védjegy leíró jellegű a fenti 4. pontban felsorolt áruk tekintetében.

12 Az OHIM vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.

13 A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak. E leíró jellegű megjelölések alkalmatlannak minősülnek arra, hogy betöltsék a védjegyek alapvető, a származás megjelölésére irányuló rendeltetését (lásd a Bíróság C-191/01. P. sz., OHIM kontra Wrigley ügyben 2003. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-12447. o.] 29. és 30. pontját).

14 A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja azt a közérdekű célt szolgálja, hogy azokat a jeleket vagy adatokat, amelyeket a forgalomban a védjegybejelentéssel érintett áruk vagy szolgáltatások jellemzőinek feltüntetésére használhatnak, bárki szabadon használhassa. Ez a rendelkezés kizárja, hogy ezeket a jeleket vagy adatokat védjegyként lajstromozzák, és ezáltal egyetlen vállalkozás számára fenntartsák (lásd ebben az értelemben a Bíróságnak a C-173/04. P. sz., Deutsche SiSi-Werke kontra OHIM ügyben 2006. január 12-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-551. o.] 62. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

15 E megközelítésben azok a jelek vagy adatok esnek a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának hatálya alá, amelyek az érintett fogyasztói kör szempontjából általános használatban közvetlenül vagy lényeges jellemzőjére utalással leírják azt az árut vagy szolgáltatást, amelynek tekintetében a lajstromozást kérték (a Bíróság C-383/99. P. sz., Procter & Gamble kontra OHIM ügyben 2001. szeptember 20-án hozott ítéletének [EBHT 2001., I-6251. o.] 39. pontja és a Törvényszék T-19/04. sz., Metso Paper Automation kontra OHIM (PAPERLAB) ügyben 2005. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2383. o.] 24. pontja).

16 Ebből következik, hogy valamely megjelölés akkor esik a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjában megállapított tilalom hatálya alá, ha olyan kellően közvetlen és konkrét kapcsolatban van a szóban forgó árukkal vagy szolgáltatásokkal, amely alapján az érintett vásárlóközönség azonnal és további gondolkodás nélkül ezen áruk és szolgáltatások, illetve egyik jellemzőjük leírását ismerheti fel (a fenti 15. pontban hivatkozott PAPERLAB-ügyben hozott ítélet 25. pontja).

17 Ily módon valamely védjegy leíró jellegét egyrészt a bejelentéssel érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában kell megítélni, másrészt pedig abból a szempontból, hogy az ezen áruk vagy szolgáltatások fogyasztóiból álló, érintett vásárlóközönség azt hogyan észleli (a Törvényszék T-207/06. sz., Europig kontra OHIM (EUROPIG) ügyben 2007. június 14-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-1961. o.] 30. pontja).

18 Elöljáróban rá kell mutatni arra, hogy a fellebbezési tanács által a megtámadott határozatban előadott és a fenti 7. pontban ismertetett ténybeli megállapítások nagy része nem vitatott. Így nem vitatja a felperes először is azt, ahogyan a fellebbezési tanács az érintett vásárlóközönséget meghatározta, másodszor azt, hogy az érintett vásárlóközönség a bejelentett védjegyen belül megkülönbözteti egymástól az „eco” és a „door” elemet, harmadszor hogy a „door” szó angolul „ajtót” jelent, és negyedszer hogy a fenti 4. pontban felsorolt áruk között vannak olyanok, amelyek ajtóval rendelkeznek, és energiát fogyasztanak.

19 Mivel ezek a megállapítások egyébként nem hibásak, csupán azt kell eldönteni, hogy az érintett vásárlóközönség hogyan érzékeli egyrészt az „eco” elemet, másrészt pedig a bejelentett védjegyet egészében, valamint azt, hogy a bejelentett megjelölés – úgy, ahogyan azt az érintett vásárlóközönség érzékeli – rendelkezik-e a fenti 4. pontban felsorolt áruk vonatkozásában leíró jelleggel.

20 Elsőként az „eco” elem érzékelésével kapcsolatban a felperes azt adja elő, hogy az érintett vásárlóközönség nem azonosítja ezt a szót közvetlenül a „környezetbarát” illetve az „energiahatékony” kifejezésekkel.

21 Márpedig – miként erre a fellebbezési tanács rámutatott – az „eco” előtag az angol „ecological” szó gyakran használt rövidítése, amely „ökológiait” jelent. Az „eco” szót áruk és szolgáltatások értékesítésekor gyakran használják annak jelölésére, hogy az árut környezetbarát módon állították elő, illetve hogy az áru használata nem terheli a környezetet (a Törvényszék T-328/11. sz., Leifheit kontra OHIM [EcoPerfect] ügyben 2012. április 24-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 25. és 45. pontja).

22 A fellebbezési tanács ilyen körülmények között helyesen állapította meg azt, hogy az „eco” elemet az érintett vásárlóközönség „környezetbarát” jelentésűnek fogja fel.

23 Másodikként a felperes azt hangsúlyozza, hogy a bejelentett védjegynek – egészében érzékelve – határozatlan a jelentése.

24 Mivel azonban az „eco” elemet – ahogyan ez a fenti 20–22. pontban is szerepel – „környezetbarát” jelentésűnek fogják fel, másrészt pedig a „door” elemet úgy értik, mint amely „ajtóra” vonatkozik, a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy az érintett vásárlóközönség az „ecodoor” elemet közvetlenül „ökoajtónak” érti, illetve „olyan ajtónak, amelyet környezetbarát módon készítenek, és amely környezetbarát módon működik”.

25 Harmadikként a bejelentett védjegy leíró jellegével kapcsolatban a felperes azt adja elő, hogy miután a keresetlevélben korlátozta az árujegyzéket, a bejelentett védjegy már nem vonatkozik gép- és készülékalkatrészekre – például ajtókra –, hanem csak magukra a gépekre és a készülékekre. A bejelentett védjegy ilyen körülmények között nem leíró jellegű az általa érintett áruk – köztük a fenti 4. pontban felsorolt áruk – tekintetében, legfeljebb csak ezek egyik alkatrésze tekintetében.

26 E tekintetben meg kell állapítani, hogy azok a megjelölések, amelyek az áru egyik beépített alkatrészének valamelyik jellemzőjét írják le, az áru tekintetében is leíró jellegűek. Így van ez abban az esetben, amikor az érintett vásárlóközönség érzékelése szerint az említett alkatrésznek az adott megjelöléssel leírt jellemzője jelentős kihatással lehet magának az árunak a lényeges jellemzőire. Ebben az esetben ugyanis az érintett vásárlóközönség az alkatrésznek az adott megjelöléssel leírt jellemzőjét azonnal és további gondolkodás nélkül az érintett áru lényeges jellemzőivel azonosítja.

27 A jelen ügyben a fenti 20–24. pontból következően az érintett vásárlóközönség a bejelentett védjegyet közvetlenül „ökoajtónak” érti, illetve „olyan ajtónak, amelyet környezetbarát módon készítenek, és amely környezetbarát módon működik”.

28 Miként arra a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 17. pontjában – a felperes által nem vitatottan – rámutatott, a fenti 4. pontban felsorolt áruknak lehet ajtajuk. Ilyen körülmények között a bejelentett védjegy alkalmas arra, hogy leírja a szóban forgó árura szerelt ajtó ökológiai jellemzőjét.

29 A fenti 4. pontban felsorolt áruk esetében – miként erre a megtámadott határozat 19. és 20. pontja rámutat – az ajtó ökológiai jellemzői azon áru ökológiai jellemzői szempontjából is fontosak, amelyre az ajtót felszerelték.

30 A fogyasztók márpedig egyre nagyobb figyelmet fordítanak az áruk környezetbarát tulajdonságára – amelyhez az áru energiafogyasztása is hozzátartozik – és a környezetet nem terhelő módon történő előállítására (lásd ebben az értelemben a fenti 21. pontban hivatkozott EcoPerfect-ügyben hozott ítélet 45. pontját). Különösen igaz ez az olyan áruk esetében, mint amilyenek a fenti 4. pontban szerepelnek, elsősorban mivel ezek energiát fogyasztanak. Ezért – miként ezt maga a felperes is elismeri – a környezetbarát jelleg lényeges jellemzője ezeknek az áruknak.

31 Ilyen körülmények között a fellebbezési tanács helyesen állapíthatta meg, hogy a bejelentett védjegy az érintett vásárlóközönség érzékelése szerint leíró jellegű a fenti 4. pontban felsorolt áruk egyik lényeges jellemzője – mégpedig környezetbarát volta – tekintetében, mivel az árukra felszerelt ajtó környezetbarát tulajdonságait írja le.

32 A felperes azt is előadja, hogy a bejelentett védjegy nem ad tájékoztatást arról, hogy konkrétan milyen, környezettel kapcsolatos tulajdonságról vagy célról van szó. Több lehetőség is felmerül ugyanis ezzel kapcsolatban, így például a környezetbarát előállítás, a természetes anyagok felhasználása, a hulladék környezetbarát módon történő ártalmatlanítása, illetve a környezetbarát működési mód.

33 E tekintetben elegendő azt megállapítani, hogy a felperes által hivatkozott mindegyik lehetőség arra utal, hogy a bejelentett védjeggyel érintett áru a rászerelt ajtó tulajdonságainak köszönhetően környezetbarát. Ilyen körülmények között a bejelentett védjegyet – függetlenül attól, hogy az érintett vásárlóközönség pontosan hogyan érti – úgy fogják érzékelni, mint amely közvetlenül az érintett áruk egyik lényeges jellemzőjét írja le.

34 Mindezekre tekintettel a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának értelmében leíró jellegű a fenti 4. pontban felsorolt áruk tekintetében.

35 Ezért az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

36 Ezenkívül a 207/2009 rendelet 7. cikkének (1) bekezdéséből az következik, hogy valamely megjelölés már abban az esetben sem lajstromozható közösségi védjegyként, ha az ebben a rendelkezésben felsorolt feltétlen kizáró okoknak csak egyike áll fenn (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-104/00. P. sz., DKV kontra OHIM ügyben 2002. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-7561. o.] 29. pontját és a Törvényszék T-183/03. sz., Applied Molecular Evolution kontra OHIM (APPLIED MOLECULAR EVOLUTION) ügyben 2004. szeptember 14-én hozott ítéletének

[EBHT 2004., II-3113. o.] 29. pontját). Ilyen körülmények között a fenti 34. pontban foglalt megállapításra tekintettel a kereset egészét el kell utasítani, anélkül hogy vizsgálni kellene a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontján alapuló második jogalapot.

A költségekről

37 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH-t kötelezi a költségek viselésére.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Kihirdetve Luxembourgban, a 2013. január 15-i nyilvános ülésen.

Aláírások